

Κε ἀπὸ τῆ Βοσπορίτισσα τὴν Πόλι,
ποῦ τῶρα ἀπλώνει ἀσκλάβωτα τὰ χέρια
ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 104. β) Δυσπειθής, ἀνυπότακτος
πολλαχ.: Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἔτσι μεγάλωσεν, ἀσκλάβωτη, ἔς τὸ
δρόμο καὶ ἔς τὴ βάρκα ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 10. 2) Μεταφ.
ὁ ἐλεύθερος ὑποχρεώσεων ἐξ ὑποθήκης, δανείου, χρεῶν
κττ., ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν τοῦ κατό-
χου πολλαχ.: Σπίτι - χωράφι ἀσκλάβωτο. Λεφτὰ ἀσκλάβωτα.

ἀσκλέπᾱστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκληπᾱστός
<σκληπᾱζω.

Ὁ μὴ ψωριάσας, ὁ μὴ παθὼν σκλέπαν.

ἀσκληπιὸς ὁ, ΠΓενναδ. 1037 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Ἰσκληπιὸς Θήρ. ἀσκλέπια ἢ, Ζάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.
ἀσκλέπα Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Λατιν. *asclepias*.

Τὸ φυτὸν χοῦα ἢ σαρκώδης (*houa* ἢ *asclepias car-
posa*) τῆς τάξεως τῶν ἀσκληπιαδωδῶν (*asclepiadaceae*)
Συνών. ἀγριοκέρι 2, κεράκι. [**]

ἀσκοαιμάτακας ὁ, ἀμάρτ. ἀσκομάδακας Νάξ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ αἱμάτακας.

Κυνορραίστης, κρότων κυνῶν. Συνών. τσιμπούρι.

ἀσκόγαλα τό, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ γάλα.

Γάλα τὸ ὁποῖον βραζόμενον ἀλατίζεται καὶ διατηρεῖ-
ται ἐντὸς ἀσκοῦ, ὅπου συμπυκνοῦται ὀλίγον, τρώγεται δὲ
ὡς τυρὸς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμόγαλα 1.

ἀσκοδάβλα ἢ, Κρήτ. ἀσκοδάβλα Ἀντικίθ. Κρήτ.
(Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Ἰσκοδάβλα Κρήτ. Ἰσκουτάβλα Σίκιν.
κ.ά. ἀσκουμπάβλα Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἰσκουμπάβλα Στερε-
ελλ. (Ἀράχ.) Ἰσκουδάβλος ὁ, Πάρ. Ἰσκ'άβλος Πάρ (Λεῦκ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκοδάβλα. Περί τῆς ἀρχῆς τῆς λ.
ἰδ. ΣΞανθοῦδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 107 κέξ.

1) Δερμάτινος σίκλος ἐκ κατειργασμένου δέρματος
μετὰ στεφάνης ξυλίνης καὶ λαβῆς ἐπίσης ξυλίνης σχήματος
καμαρωτοῦ ἢ μετάλλινος κάδος χρησιμεύοντες πρὸς ἄν-
τλησιν ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων καὶ τῶν δεξαμενῶν Ἀντι-
κύθ. Κρήτ. (Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.): Πῆρε
τὴν ἀσκοδάβλα νὰ ποτίσῃ τὰ δζά. Ριζ' τὴ Ἰσκουμπάβλα ἔς τοῦ
π'γάδ' Ἀράχ. Συνών. ἀγκλιὰ 1, ἀνάσερμα 1 β, ἀνα-
συρτάρι, ἀνασυρτήρι 1, ἀνασυρτός Β 1, ἀσκοδά-
βλι 1, ἄσκος 3, κάδος, κουβάς, σικλί, σίκλος. 2)
Σακκίδιον ἐκ κατειργασμένου δέρματος πληρούμενον ὕδα-
τος καὶ ἀναρτώμενον εἰς εὐάερον τόπον πρὸς διατήρησιν
αὐτοῦ δροσεροῦ Κρήτ. 3) Ἀσκὸς παλαιὸς μεταχειρισμέ-
νος ἀνοικτὸς κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον ἐν σχήματι σακκίου περι-
βάλλων τὸν κυρίως ἀσκὸν τὸν περιέχοντα τὸ ἔλαιον ὅταν
μεταφέρεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον Κρήτ. 4) Ἀσκὸς ἀνοι-
κτὸς ἀνηρημένος εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ ξύλου πρὸς ὑποδο-
χὴν τῆς κόπρου τῶν ἀλωνιζόντων ζώων διὰ νὰ μὴ πέσῃ
εἰς τὸν σῖτον Σίκιν. 5) Πήλινον ἀγγεῖον ἔχον σχῆμα
πίθου καὶ λαβὴν τοξοειδῆ χρήσιμον πρὸς μεταφορὰν τρο-
φῆς εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐργάτας Πάρ.
(Λεῦκ. κ.ά.) 6) Λάκκος ὀρυσσόμενος ὑπὸ παιδίων ἐν τῇ
ὁδῷ καὶ καλυπτόμενος διὰ φρυγάνων καὶ χώματος διὰ νὰ
ἐμπέσῃ ὁ πούς ἀνθρώπου ἢ ζώου διερχομένου Κρήτ.

ἀσκοδάβλι τό, ἀμάρτ. ἀσκουτάβλι Ἀμοργ. Ἰσκου-
τάβλι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκοδάβλα.

1) Ἀσκοδάβλα 1, ὁ ἰδ., Ἀμοργ. 2) Σκύτινον δοχεῖον
οἴνηρόν Κύπρ.

ἀσκόδεμα τό, ἀμάρτ. ἀσκόδημ-μαν Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ δέμα.

Τὸ λωρίον διὰ τοῦ ὁποῖου δένεται τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ:
Παροιμ. Ὁ παππᾶς κρατεῖ τ' ἀδ-δὶν τῷ ἢ παππαδὶ τ' ἀσκό-
δημ-μαν (ἐπὶ πλεονεκτούντων ἐν ἀγῶνι).

ἀσκόδεσμα τό, Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκοδέσσω.

Τὸ νὰ ἀσθμαίνῃ τις, νὰ πνευστιᾷ.

ἀσκοδέσσω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀσκο-
δέσσω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. δέσσω.

1) Ἀσθμαίνω, πνευστιῶ Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀσκο-
δέσσει ὁ ἄρρωστος ἔς τὸ κρεβάτι Λακων. Τί τρέχεις καὶ ἀσκο-
δέσσεις; Μάν. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. σφαδάζω Κεφαλλ.:
Ἀσκοδέσσει τὸ πουλλὶ (σφαδάζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).

ἀσκοελαιὲς οἶ, Πελοπν. (Οἶν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀσκολαιὲς Αἴτωργακοπ. Αἰ ἐδώδ. ἐλαιαί 23.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ ἐλαιές.

Ἐλαιαὶ διατηρούμεναι ἐντὸς ἀσκοῦ συνήθως μὲ ἔλαιον,
θρούμπην καὶ τεμάχια λεμονίου.

ἀσκοθάλασσα ἢ, Χίος — Λεξ. Λάουνδ. Βλαστ. 312
Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ θάλασσα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

1) Τὰ μὴ σχηματίζοντα ἀφρὸν κύματα, ἔνθ' ἄν. Πβ.
ἀρχ. κοίλη θάλασσα. Ἰδ. Κορ. ἐν Πλουτ. Παρ. 6,356.
Συνών. ἀσκοθάλασσιὰ, ἀσκοθάλασσον, φουσκο-
θάλασσιὰ. 2) Θαλάσσιος ἀήρ μὲ σταγονίδια ἄλμυροῦ
ὑδατος Χίος: Ἡ ἀσκοθάλασσα τὰ πείραξε τὰ δέντρα.

ἀσκοθάλασσιὰ ἢ, Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκοθάλασσα.

Ἀσκοθάλασσα 1, ὁ ἰδ.

ἀσκοθάλασσον τό, Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ θαλάσσι.

Ἀσκοθάλασσα 1, ὁ ἰδ.

ἀσκοινισιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀσκοι'σὰ Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοίνιστος.

Ἡ ιδιότης τοῦ μὴ δενομένου μὲ σχοινίον, τὸ ἐλεύθερον,
τὸ ἀτίθασον, ἐπὶ ζώων καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων.

ἀσκοίνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκοί'στους Ἰμβρ. Σα-
μοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοινιστός <σκοι-
νίζω.

Ὁ μὴ δενόμενος διὰ σχοινίου, ἐπὶ ζώου. Μεταφ. ἐπὶ
τοῦ ἀτιθάσου ἀνθρώπου.

ἀσκοκοίλης ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ κοιλιά.

Ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ὡς ἀσκόν, γάστρων. Συνών.
βορδωκοίλης, κοιλαρᾶς.

ἀσκοκούρι τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.

Τὸ κούρεμα τῆς κόμης τοῦ ἀνθρώπου καθ' ὃν τρόπον
κείρονται οἱ ἀσκοί. Πβ. ἀσκόκουρος.

ἀσκόκουρος ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.

Ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος δίκην ἀσκοῦ. Πβ. ἀσκοκούρι.

ἀσκόλαστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά.—
Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκόλαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τύπ.
ἀσχόλαστα παρὰ Σομ.

